Senecký raj

Jeseň

Majstri štetca

Strapoškove farbičky

Jablkové hodovanie

Rapsodia

Country večer

Florbal

02 - 2015

Súkromné liečebno-výchovné sanatórium
Diaľničná 1,
903 01 Senec

Nie je to tak dávno, keď sme sa všetci nevedeli dočkať horúceho počasia, sladkého ničnerobenia a oddychu. Letné prázdniny ubehli rýchlejšie ako voda v potoku a nás všetkých znova čakajú školské povinnosti.

Koniec leta priniesol zmenu aj v prírode. Celá sa zaodela do krásnych farieb, slnko sa na nás usmieva zubato a nehreje tak silno. Ani my sa už tak veľmi neusmievame, pretože jeseň pre nás žiakov znamená začiatok nového školského roka. My sme sa ale rozhodli, že nebudeme leniví a okrem učenia by sme chceli aj naďalej písať o nás pre vás. Teda písať časopis SLVS Senec – Senecký raj. Chceli by ste vedieť ako trávime svoj voľný čas? Skúšali sme vyrábať šarkany a niektoré z nich aj lietali ☺. Viac sa dozviete v článku Šarkaniáda. Do tajov Divokého západu nás zasvätil náš pán vychovávateľ a my sa pokúsime napísať čo sme si zapamätali. Prinášame vám aj tradičné rubriky Majster štetca a Básnikov z lavice, ale aj veľa iných zaujímavých článkov, pri ktorých sa dúfame zabavíte a oddýchnete si.

Celá redakčná rada vám praje príjemné chvíle strávené s naším časopisom Senecký raj.

Obsah

Básnik Patrik .....str.3 - 4

Básnici z lavice I. .....str. 4

Lúčim sa so základnou školou .....str. 5 - 6

Svetlonos a strašidelné príbehy .....str. 7 - 11

Básnici z lavice II. .....str. 11 -12

Kto som.....str.13

Majstri štetca .....str. 14

Červené tlačítko, Strieborný papierik.....str. 15 - 16

Florbal a šarkaniáda.....str. 16

Strapoškove farbičky .....str. 17 - 18

Jablkové hodovanie .....str. 19

Country popoludnie v SLVS .....str. 20

Rapsodia .....str. 21

Cinquain .....str. 21 - 22

Senecký raj

Školský občasník ZŠ SLVS Senec

Redakčná rada:

Šéfredaktor: Patrik.7. roč.

Grafická úprava: Dávid, 9. roč.

Redaktori: Matúš, Matrin, Samo, Jozef, Patrik, Boris, Tomáš, Kevin, Lukáš, Matej

Básnik Patrik

Ročné obdobia

Keď zafúka vetrík,
deti oblečte si svetrík.
Lebo je on studený
a lístie sa chumelí.

Listy sú krásne sfarbené,
žlté, hnedé, červené.
Vždy si ich radi zhrabeme
a potom do nich skáčeme.

Boli sme veľmi špinaví,
ale to nevadí. Mama nás opráši.
Lístočky na jeseň opadnú
a v zime lesy zapadnú.

Zima je krásne obdobie,
v nej veľa sviatkov je.
Napríklad také Vianoce!
A po nich traja králi,
ktorí malému Ježiškovi
veľa darov dali.
Hory prikryje biela prikrývka
a niektoré deti chytí si chrípka.

Potom príde jar a leto,
s nimi aj veľa kvetov.
Vlastne, všetky obdobia sú krásne
A toto je záver tejto básne.

Škola

Treba chodiť do školy
a robiť si úlohy.
V škole sa veľa naučím
a niekedy aj rožky vystrčím.
Učiteľ mi dá poznámku
do klasifikačného hárku.

Učiteľ nás vyhreší,
koľkokrát aj poteší!
A keď sa v žiackej nájde známka,
podpíše ju otec, mamka.
Snažíme sa zbierať jednotky,
ale občas aj pätorky.

Učiteľ na rodičku žaluje
a otec ma doma maľuje.
Ale keď ma pochváli,
otec mi kúpi pekné dary.
Všetci sa tešia na prázdniny,
dúfajme, že sa nikto nezraní.

Keď sú po prázdninách všetci zdraví,
vtedy sú učitelia veľmi radi.
Ale škola sa začína v septembri
a vtedy fúkajú chladné vetry.
Preto by sme do školy chodiť mali,
len aby sme sa neflákali.

Život v SLVS

Leto zbehlo ako strela.
Moja mama sa ani nenazdala
a už ma do Senca brala.
Bola to veľmi zlá nálada.
V Senci je veľká žltá budova,
kde veľa detí snaží sa poslúchať.
Ktoré sa nesnažia cez víkend, tu sa snažia.

Tí čo sú chválení,
spia doma v posteli.
Niektorí domov cestujú
a doma sa radujú.
Tí čo sú karhaní,
dostanú telefonát od mamy
a rodičia sú sklamaní.

Ja sa budem veľmi snažiť,
lebo tu viac nechcem žiť.
Poslúchať treba veľmi moc,
aby som doma mohol byť na pomoc,
lebo mám starú babku,
ktorá potrebuje moju lásku.
Treba sa slušne správať,
aby som mohol doma ostávať.

Patrik, 7. ročník

Básnici z lavice

Cez jeseň listy padajú
a starí ľudia na lavičky sadajú.
Kvety pomaly vednú,
deti od chorôb blednú.

Všetci vyrezávajú tekvice
a majú aj masky opice.
Deti behajú po meste
a autá po ceste.

Včely pomaly do úľov idú,
cez leto nám zas dajú medu.
Lastovičky odlietajú do krajín teplých,
deti majú veľa autíčok svetlých.

Medvede sa ukladajú na zimný spánok,
po vonku fúka studený vánok.
Letné gumy už idú do pivnice
a knihy do tašky z police.

Svetlušky už majú zadok svetlý,
ježibaby štartujú metly.
Toto je koniec jesennej básne,
preto sa všetci majte krásne.

Tomáš, 7. ročník

Vonku padajú listy
a pred domom mám chodník čistý.
Skoro každý je už chorý,
lebo lezie na hory.

Na strome už nie je ani lístoček
a pod ním tečie potôčik.
Všetky zvieratá sa ukladajú do perín
a ja jeseni veľmi verím.

Do školy sa už pomaly pripravujem
a pekne si pri tom pospevujem.
Na matiku sa veľmi teškám
a na telesnej sa zasa veškám.

Vonku fúka studený vetrík,
tak si dám na seba hrubý svetrík.
Nebudem tu o tom písať kázne,
preto hovorím: „Koniec tejto básne!"

Oliver, 7. ročník

Lúčim sa so základnou školou

Spomienky na deviatakov

Na základnej škole som stretol veľa ľudí, ktorých doteraz poznám a vychádzam s nimi veľmi dobre.

Na prvý stupeň si celkom pamätám. Mal som dobrú triednu učiteľku, dobrých spolužiakov. Od druhého stupňa som mal novú triednu, zmenil sa aj kolektív v triede. Najkrajšie spomienky mám na školu v prírode. Boli sme v Tatrách v päťhviezdičkovom hoteli kde boli bazény, aj futbalové ihriská. Najlepšie bolo, keď sme mali mať večerieku a chodili sme tajne fajčiť na balkóny, alebo záchody. V škole to bolo tiež poriadne bláznivé. Niektorí učitelia boli zvláštni, prísni. Najlepšia učiteľka zo všetkých bola moja triedna od piateho ročníka. Bola mladá a bola ešte navyše trénerka volejbalu. Škoda že odišla vo ôsmom ročníku, odvtedy sa všetko zmenilo. Nastúpila nová učiteľka, nikto ju nemal rád, nikto ju nepočúval. Ani ja! Raz som šiel odniesť do kabinetu počítač a nasypal som jej do kávy soľ. Ale inak mi dala škola základy, ktoré potrebujem do ďalšieho života, do budúcna. Dúfam, že ich niekde užitočne uplatním. Najlepší predmet zo všetkých bola telesná výchova, hrávali sme tam všelijaké športy. Nenávidel som slovenský jazyk.

Zo základnej školy si do života odnesiem dobré zážitky, kamarátov na celý život, dobré vzťahy s niektorými učiteľmi, ale hlavne všetko užitočné čo som sa naučil.

Dávid

Základnú školu som začal navštevovať v siedmich rokoch. Prvé štyri ročníky na základnej patrili medzi tie najlepšie. Pamätám si na prvý deň v škole. Sadli sme si do lavíc a všetci sme dostali farbičky a perá. Predstavili sme a učiteľka nám ukázala školu.
V tento deň sme v škole nepobudli dlho a asi po hodine nás pustili s rodičmi domov. Ako prvé nás začali učiť písať písmená, potom prišli prvé diktáty. Popri tom sme spoznávali čísla, učili sme sa počítať, čítať. Po štyroch rokoch som šiel na druhý stupeň do matematickej triedy. Bol som tam len jeden rok, pretože som úspešne spravil prijímačky na osemročné gymnázium, na ktoré som potom nastúpil. Ako som tam prišiel, zhoršil sa môj prospech a správanie v škole. Našiel som tu najlepších kamarátov, s ktorými sme boli na viacerých výletoch, napríklad na divadle v Nitre, ZOO v Bratislave. V prvej škole v prírode som si hneď prvý deň zlomil ruku, preto som si chatu veľmi neužil. Posledná chata ktorú sme navštívili pred vyše rokom bola zatiaľ tá najlepšia. Ale odvtedy už s nami triedna učiteľka nechcela ísť na žiaden výlet. Začali sa prvé hádky, skupinkovanie a opíjačky. Alkohol som vtedy zháňal aj ja. Na tejto chate som zažil veľa pekných zážitkov ako pokusy o prvé korčuľovanie, návštevy rôznych zaujímavých miest – aquapark v Poľsku, v Poprade a výlet na Štrbské Pleso.

Chata sa skončila a ja som s niektorými spolužiakmi upevnil vzťahy, s inými nie. Potom život v škole pokračoval normálne, až kým neprišiel Marec. Ochorel som a mama so mnou chcela ísť do školy v Bratislave, ale cestou zabočila do Senca, do SLVS. Tu som tiež spoznal zopár kamarátov a mesiace strávené tu ubehli dosť rýchlo. Tento ústav

opúšťam a dúfam, že sa sem už nikdy nevrátim. Čaká na mňa nová etapa života a stredná škola.

Patrik

Posledný ročník základnej školy som chodil do Ružomberka a potom som pokračoval pobytom v diagnostickom centre. Spoznal som tam veľa nových ľudí, či už v škole, alebo na výchove. Najradšej som mal moju triednu učiteľku. Mal som pri nej samé dobré známky, väčšinou to boli jednotky, dvojky, sem-tam aj nejakú tú trojku. Päťku som dostal iba raz za čas, ale mala ma tak rada, že vždy mi dala možnosť si ju opraviť. Pripravil som sa a dostal som dobrú známku. Vždy keď som niečo nechápal moja triedna prišla a poradila mi. Tiež som mal veľmi rád učiteľa telesnej výchovy. Ten ma vždy dostal do kondičky a to som si vážil. Keď som bol smutný prišiel a porozprával sa so mnou.

V novembri som sa vrátil z pobytu domov a nastúpil som do školy v Rajci. Tú školu som poznal dobre, lebo som tam chodil od piateho ročníka. Potom som bol preradený sem, do SLVS Senec. Páči sa mi tu, je tu celkom fajn. Aj učitelia, aj vychovávatelia. Triedny učiteľ mi bol pán Klačan, je dobrý, aj keď sme sa pri ňom veľa učili, ale mám ho rád. Na základnej škole som spoznal veľa kamarátov, po jej skončení budem pokračovať na strednej odbornej škole v Žiline.

Marek

svetlonos a strašidelné príbehy

Hovorte tomu ako chcete - či už Halloween, Večer svetlonosov, či Predvečer všetkých svätých. Mylná je teda predstava, že tento sviatok sme importovali z Ameriky. Keď naši predkovia vyrezávali tekvice a vešali strašidelné lampáše, Amerika ešte nebola ani na svete. Teda presnejšie, Kolumbus ešte len ťahal káčera po Janove.

Poďme sa teda vrátiť k svojim koreňom - hoc aj keby sme hneď boli všetci kresťania, sláveniu Sviatku všetkých svätých už storočia predchádzal magický jesenný pohanský večer. Už starí Kelti verili, že práve v prvý novembrový deň sa môžu dostať mŕtve duše medzi živých. Tradícia prežila a aj keď má pohanské korene, ujala sa aj u kresťansky založených Slovanov (a neskôr Slovákov).

Naši predkovia si tradície zachovávali. V čase pred Všetkými svätými už bola úroda z polí zozbieraná a ľudia mali viac času na zábavu. Stretávali sa, spievali, tancovali, rozprávali si strašidelné príbehy a okná, priedomia domov či ploty zdobili strašidelné lampáše.

My sme si u nás v SLVS tiež priblížili tento sviatok a vyrezávali sme tekvice, ktoré zdobili vchod do hlavnej budovy. A kto má rád tekvicové semienka, určite si prišiel na svoje. Každý z nás sa rád bojí a rozpráva strašidelné príbehy, tak si doma zapáľte sviečku, zhasnite svetlo a začítajte sa aj do našich vymyslených príbehov, pri ktorých vám naskočí husia koža od strachu.

Opustený hotel

Bol raz jeden opustený hotel, ktorý nebol obývaný 23 rokov. Bol zatvorený preto, lebo v ňom vraj strašilo. To mi rozprával dedko cez prázdniny a že tam straší až dodnes. Povedal som si, že sa tam s kamarátmi pôjdeme pozrieť. Opýtal som sa dedka kde to je, on mi povedal že na námestí opusteného mestečka Horinksosu. Hneď na druhý deň sme sa tam vybrali.

Keď sme videli ten hotel, vyzeral veľmi desivo. Boli na ňom porozbíjané okná, v izbe povievali biele záclony a vietor strašne pískal. Kamarát Marek prišiel ku dverám a zazvonil. Dvere sa s veľkým vŕzganím otvorili. Marek zakričal na pozdrav, ale nik neodpovedal. Prišiel k nám a povedal, že bolo vidieť len nejaké záblesky z druhej izby. Jano zamachroval a povedal, že sa tam pôjde pozrieť on. Tak vstúpil do hotela a podlaha hrozivo vŕzgala a on opatrne spravil druhý krok. Počul zvuk: „Keď ťa chytím, tak ťa zjem. Keď ťa chytím, tak ťa zjem!" Ako to počul, hneď vypálil von z hotela a upaľoval domov aj s Marekom. Všetko zostalo na mne. Pomaly sa začalo stmievať a ja som sa

rozbehol že sa pôjdem pozrieť do tej strašidelnej izby. Vošiel som dnu a počul som to, čo aj Jano. Ale aj záblesky čo videl Marek.

Vošiel som do izby a tam malá myš pozerala telku s ukazovákom v nose a kričí: „Keď ťa chytím, tak ťa zjem!" A odvtedy sa hotel zrekonštruoval a dnes sú v ňom ľudia ubytovaní a môj strašidelný príbeh sa vyriešil.

Patrik, 7. Ročník

Popletený horor

Je noc 31. októbra o 23:59, vonku behajú deti a rozhadzujú cukríky. Zrazu prejde okolo auto. Zastavilo, vyšli odtiaľ piati ľudožrúti a pobrali všetky cukríky a všetky deti so sebou do vesmíru.

Rozbehli sa za nimi Avengers a leteli až do vesmíru. Tak dlhé hodiny bojovali, až kým tých zloduchov Hulk neodpinkol na Mesiac. Deti zobrali naspäť na Zem, vrátili ich tam kde boli, zavolali Harryho Pottera a Hermionu a Roniho a všetkým vymazali pamäť. Ironman si skočil domov pre cukríky a chcel ich rozdávať deťom, ale Hagrid ich všetky zjedol. Prišiel aj Dumbledor a deti si z neho robili srandu, nech si oholí fúzy. Bolo už takmer ráno, tak všetky deti dali spať a hrdinovia išli domov. Ale stala sa ďalšia záhada! Niekto vykradol všetky hroby! Zistilo sa, že to bolo veľa malých ľudí. Prišli detektívi z literatúry a začalo sa vyšetrovať. Jedna malá víla videla zlodejov. Hovorila, že to boli siedmi trpaslíci a tak ich šli hľadať do Narnie. Chytili ich, ale trpaslíci povedali, že ich na to nahovoril šerif. Víla sa spýtala, kto to bol. Prvý trpaslík povedal zlatovlásku, druhý povedal Hermionu, tretí trpaslík povedal Fionu, štvrtý povedal Pookieho, piaty oslíka, šiesty Princeznú so zlatou hviezdou na čele a siedmy povedal Hegrida.

Vtom víla zakričala: „Chcem počuť pravdu!" Ozvala sa Snehulienka, tak ju išli všetci chytiť. Dali ju ježibabe spáliť do pece a už bol koniec.

Tomáš, 7. ročník

Okno

V jednom malom mestečku v Južnej Amerike býval mladý pár, ktorý mal dve deti. Jednu dcéru a jedného syna. Dcéra mala 16 a volala sa Amanda. Jej brat mal necelé dva mesiace a volal sa Steve. Do nového domu sa nasťahovali len dnes a Amande sa tam veľmi nepáčilo. Dom bol moderný. Svetloa otváranie chladničky bolo hlasové, mal šesť izieb.

Prvá noc: Kamera zaznamenala otvárajúce a zatvárajúce sa dvere, zrazu sa z ničoho nič zasvietilo svetlo. Ráno sa manžel zobudil ako prvý, pozrel si záznamy z kamier a ukázal ich svojej žene.

Druhá noc, 3:00 - Kamerový záznam z detskej izby ukázal, ako sa dvere na izbe otvárajú. Je vidieť ducha nejakej ženy, ktorá dvíha dvojmesačného Steveho z postieľky.

Pondelok ráno, 7:15 - Ďalšie prehrávanie kamery, manželka navrhla okamžitý odchod z domu, ale otec rodiny boli proti.

Tretia noc: Zábery z manželskej spálne - Manželka sa začína vznášať a o chvíľu klesať, to isté sa deje aj s manželom.

Utorok, 8:05 - Rodičia detí sú zhrození, pobalia sa a chystajú sa na odchod z domu, už sú pri dverách, ale tie sa nedajú otvoriť. Skúšajú okná, zjavuje sa duch, manžel ostáva nehybne ležať na podlahe. Matka s dcérou sa rozbehli do detskej izby, schovala deti do skrine a skúšala hľadať nejaký východ, do okien hádzala všetko čo jej prišlo pod ruky, ale okno sa nerozbilo. Hodila do okna kvetináč, okno sa nakoniec podarilo rozbiť. Amanda s bratom vybehla zo skrine, zbehla po schodoch, vybehla cez okno a uteká k susedom. Klope o dušu, ale nik neotvára. Nakoniec sa schovala do kostola aj s malým bratom kde zaspala. Myslela na matku a otca, ktorým sa zo strašidelného domu nepodarilo utiecť.

Kevin, 7. Ročník

Ples príšer

Píše sa noc 31.11, všetci idú von. Ples príšer. O pol desiatej ti dojde správa či ideš v noci von. Si mladý, chceš žiť. Duchovia vychádzajú, Zombieland ožije, všade tma, len mesiac svieti. Večer plný záhad, všetci sú v prevlekoch. Aj keď nežiješ v Amerike ľudia sa boja. Z hrobov počuť len výkriky, dojdeš domov vyplakaný, že sa bojíš ísť von. Zješ liter zmrzliny, pozeráš horory, už sa aj sám seba bojíš. Susedka vyjde von so psom, venčí ho. Venčí, zrazu obidvaja zmizli. Kôň má na krku krížik a farár je seno.

Koza sa sama podojí, na mobile si mal tapetu frajerky a zrazu nikde nič. Mobil ti zmizne z ruky, pustíš si Michaela Jacksona , bojíš sa že v škole dostaneš písomku.

Strašidelná noc sa nekončí. Ideš na diskotéku, ale nikto tam nie je. Ideš domov, ale ani tam nikto nie je. Ostal si sám. Urobíš si pukance, pustíš si film, alebo pozeráš staré správy na Facebooku. Čítaš knihu plnú záhad. Všetci zomreli. Ostal si sám, nikto iný nie je. Snáď niekde niekto zostal.
Ale nezabúdaj, najstrašidelnejšie mesto na zemi - Bratislava.

Jozef, 7. Ročník

Chata

Takže začalo sa to takto. Jedného dňa sme šli s chlapcami do tábora. Keď sme tam prišli, tak sme počuli divné zvuky. Iba sme sa zasmiali a povedali sme si, že to bude výmysel. Potom k nám prišiel starý dedko a začal nám rozprávať, že kedysi tu žili ježibaby.

Nechceli sme mu veriť a tak sme si robili z neho srandu. Ale keď sme si šli večer ľahnúť, tak sme počuli nejaké hlasy. Vyšli sme von a nasledovali sme ich. V strede lesa bola opustená chata. Chceli sme sa ísť do nej pozrieť, tak sme otvorili dvere a vybehol z nej veľký diviak. Poriadne sme sa naľakali, ale stále nás lákalo pokračovať a v hlavách sme mali myšlienku, že vo vnútri môže niečo byť. Vošli sme dnu. Znova sme počuli zvuky. Prešli sme do prvej izby a tam sme znova počuli hlas.

Nakukli sme do vnútra a zbadali sme iba malého piskľavého zabudnutého diviačika. Zazvonil zvonec a príbehu je koniec.

Tomáš, 7. Ročník

Halloween

Halloween je sviatok veľký,
dávajú ho aj do telky.
V Amerike je to úplne iné,
u nás máme také iba v kine.
Tam behajú po meste,
dokonca aj po hlavnej ceste!
Deti v maskách čiernych, bielych,
najčastejšie netopieroch.
Deti chodia do domov
a vychádzajú s kopou cukríkov.
Ľudia sú tam veľmi milí,
najmä keď deti prídu po cukríky.
U nás máme karneval,
kedysi to bol tanečný bál.
Na karnevale je veľa masiek
a do školy sa chodí bez tašiek.

Patrik, 7. ročník

Stretnú sa dvaja upíri pred nemocnicou: „Tak čo, zasa sa ideš rozšupnúť na transfúzku? Ale kdeže, dnes mi nie je nejako dobre. Zoberiem si len zopár použitých obväzov, urobím si čaj a pôjdem si ľahnúť.“

Básnici z lavice II.

Báseň o škole

Bola jedna veľká trieda,
chýbala v nej vždy krieda.
S učením to bola bieda
a správanie veľká veda.
Nebol som v nej šťastný veľmi,
polepšiť som sa chcel, ver mi!
Dobrý žiak zo mňa bude,
dúfam že je to môj údel.
Toto ja vám sľubujem,
ya všetko vám ďakujem.

Samuel, 6. ročník

Ako som sa mal cez prázdniny.

Cez prázdniny bolo dobre,
chodil som ja stále k vode.
Slniečko nám svietilo,
tvárilo sa premilo.
Prežil som ja šťastné dni,
zážitok som mal poriadny.
Teším sa na ďalšie leto,
poslúchať ja musím preto.
Budem sa ja veľmi snažiť,
potom sa na slnku pražiť.
Už sa na to veľmi teším
a za svojim cieľom bežím.

Matúš, 6. ročník

O SLVS

Vonku fúka vetrík,
na sebe mám hrubý svetrík.
Vonku mrzne, prší dážď.
„Jožko, čo z okna pozeráš?!"
„Však žijem v Senci, je tu krásne,
preto píšem tieto básne."

Zima klope, vločky nie sú,
koníky sa prejsť nesmú.
A či dneska a či raz,
poletíme na mesiac.
Je tu teplo ako v raji,
potrebujeme naše mamy.

A či ráno a či noc,
všetci kričia o pomoc.
Je to tu jak 200 rokov pred Kristom,
dvadsiateprvé storočie a nedá sa verit' ani rodičom.

Ja som žiak siedmej triedy.
nešňup tu žiadne kriedy!
Berbajúc t'a čaká,
pozvi naň aj svojho brata.
Nehraj sa tu na Pata a Mata!
Tu je len vo štvrtok výplata.
Zdravotná ti spraví testy,
či nie si ako Elvis Presley.
Psychológ ti dáva testy
a hovorí: „Sem mi jeden strom nakresli!

Kevin, 7. Ročník

O malom mačiatku

Bolo jedno mačiatko
a to mačiatko bolo veľmi zlatulinké.
Volalo sa Bublinko.
Stále sa hrať chcelo.
A tak som sa s ním stále hral
a školu som zanedbal.
Teraz mi je to ľúto,
preto píšem báseň túto.
Mačiatko viac nehladím,
radšej do školy chodím.
Chcem ja múdry chlapec byť,
svoju mamu potešiť.
Mamu veľmi ľúbim
a toto jej všetko sľúbim.

Martin, 6. Ročník

Jednoducho báseň

Blíži sa k nám jeseň,
preto píšem túto báseň.
Vtáci si o tom čvirikajú
a keď chceš, urob si to na DÚ.
Ach, tie veľké básne,
aké mi tu máme ženy krásne!
Do žiackej sa mi píšu známky,
aké sú to super znaky.
Na farme sa kozy pasú,
máme málo času.
Kone sa tu vybehajú,
Jožko píše toto do časáku, jú!

Jozef, 7. roč.

Kto som?

Moje meno je Lukáš, mám štrnásť rokov a moje záľuby sú šport, futbal, hokej a basketbal. Bývam v Bratislave. Môj najobľúbenejší futbalový tím je Real Madrid a hráč Christiano Ronaldo. Z jedál mám najradšej kebab a pizzu. Mám päť sestier a troch bratrancov a jedného nevlastného brata.

Som tu preto, lebo som nerešpektoval maminu a neposlúchal som. V budúcnosti by som chcel dosiahnuť to, aby som mal dobré správanie. Letné prázdniny boli super, chodil som sa kúpať na kúpaliská, hrával som futbal s kamarátmi. Cez prázdniny som bol aj v tábore v Partizánskom – Veľké Uherce. Často som chodil s kamarátom von, niekedy do obchodného centra.

Na konci prázdnin prišli do Dúbravky kolotoče, chodil som tam a bolo super. No a o mesiac ma čakalo SLVS Senec.

Lukáš, 8. Ročník

Niečo o mne, začiatky a uvítačka.

Ahoj, volám sa Patrik a moje meno je tajné ☺. Rozhodol som sa napísať niečo o sebe aby ste ma viac spoznali. Takže, čím začať. Je práve je približne 17:40, ale to odbáčam. Hovoril som si že toto nebudem písať, ale nejako ma to chytilo, takže si nasledujúce riadky užite. Začnem teda mnou.

Moje meno už viete, som umiestnený v tomto zariadení mojou hlúposťou, nechodil som do školy. A koľko mám rokov? Pätnásť. Narodil som sa v apríli. Nebudem sa skrývať keď už chce toto niekto čítať, tak sa nebudeme baviť diskrétne, takže žiadna anonymita. Žijem v Piešťanoch a adresu asi nepotrebujete. A ako sa tu mám a ako to zvládam? Nedávno boli chvíle, keď som to tu nezvládal, ale zotavil som sa. Nebudem sa tomu poddávať. Momentálne som s pobytom tu zmierený a ide to ľahšie. Napísal som tu toho pomerne dosť, ale podľa môjho názoru je to obsahovo málo. Takže toto rozhodne nie sú posledné riadky. Svoje myšlienky tu vylievam na papier a rozlievajú sa ako voda a vpíjajú do papiera, ale papier sa dá vytrhnúť a je ich viac ako jeden. Strana z môjho zošita sa dá vytrhnúť, ale kde je ten obsah? V mojej hlave mám prežitých veľa príbehov s ktorými by som sa s vami rád podelil. Toto je tak povediac uvítačka a poviem vám niečo tajné. Toto píšem prvýkrát ☺. A pomaly by sme mohli aj skončiť, nejako to naťahujem a asi vás to nezaujíma ☺. Pre prvé číslo by to mohlo byť

všetko. Ďakujem všetkým, ktorí čítali tieto riadky a do budúcna vám poviem o sebe nejaké maličkosti a niečo preberieme. Nechajte sa prekvapiť!

Motto:

Neutápaj sa v depresiách, mysli na niečo pekné, veď po každej búrke vyjde slnko

P.H.

Majstri štetca

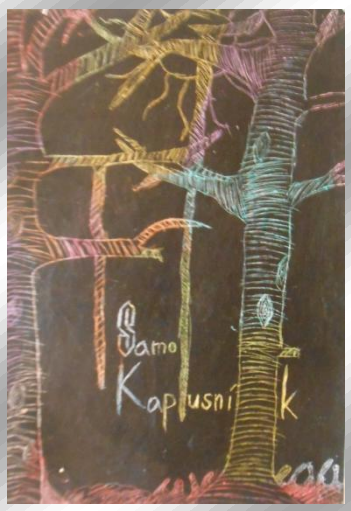

Červené tlačítko

Raz skoro ráno som sa zobudil kvôli tomu, že som počul veľmi divný zvuk. Znelo to ako pískanie. Naľakal som sa. Rýchlo som sa obliekol a vyšiel som von. Ako som tak kráčal, tak som zasa počul to pískanie. Ostal som nechápavo stáť. Potom som sa rozbehol k miestu, odkiaľ to vychádzalo. A zrazu ...

Našiel som malého modrého mužíčka. Bol asi 50 centimetrov vysoký, dosť tlstý, mal krátky zelený kabát. Pozdravil ma. Opýtal sa či mu nemôžem pomôcť, lebo je z ďalekej planéty a pokazila sa mu vesmírna loď. Potrebuje nový čip, ktorý sa podobal na naše sim karty. Dlho som rozmýšľal ako mu pomôcť, až som nakoniec vytiahol kartu z môjho telefónu a skúsil som, či pasuje. Sadla perfektne. Poďakoval sa a vložil mi do ruky niečo, čo vyzeralo ako ovládač, ale bol na ňom iba jeden červený gombík. Ten mimozemšťan mi povedal, že mi splní tri želania. Ale ako náhle mi splní to posledné, tak sa ovládač automaticky zničí.

Zaželal som mu príjemnú cestu, odletel a na rozlúčku mi ešte zamával. Mal som pocit, ako keby som v rukách držal nejakú zázračnú vec, ktorú nemá nikto iný na svete. Ako prvé želanie som si prial, aby bola celá moja rodina zdravá. Ďalšie želanie bolo, aby som sa mohol pozrieť do vesmíru. Ocitol som sa vo vesmírnej lodi. Bola nasmerovaná na Zem a vracala sa z ťažkej misie na Marse. Jej úlohou bolo nájsť zdroj pitnej vody. Let trval asi dva mesiace. Videl som toho veľmi veľa. Leteli sme aj okolo mesiaca. Uvidel som vesmírnu loď a z nej mi kýval môj kamarát mimozemšťan. Spomenul som si, že som sa zabudol spýtať na jeho meno. Asi sa ho už ani v živote nedozviem. Keď som sa vrátil naspäť na Zem, tak som si spomenul, že mám ešte jedno želanie. Tak som si prial, aby som mohol spoznať môjho obľúbeného speváka. Volá sa Michal Straka. Zrazu som sa ocitol v jednom klube v Piešťanoch a po vystúpení som sa s ním stretol.

Po všetkých týchto zážitkoch som išiel naspäť domov, ľahol som si a zaspal som. Na ďalší deň som sa zobudil v nemocnici. Pri mne sedela mama a povedala, že sa o mňa strašne bála. Nechápavo som na ňu pozeral. A ona mi povedala, že asi pred troma mesiacmi ma našli doma nehybne ležať, tri mesiace som bol v kóme a zobudil som sa až teraz. Ja si ale aj tak stále myslím, že to bolo všetko skutočné. A nikdy tomu ani neprestanem veriť.

Jozef, 8. ročník

Strieborný papierik

Raz, jeden obyčajný deň som šiel k babke. Bola nedeľa ráno. Trávili sme tú nedeľu vždy ako doteraz. Pripravovali sme s babkou obed, keď v tom mi povedala, aby som vybehol na povalu pre novú panvica a hrniec. Kráčal som hore schodmi, rozmýšľal som práve nad tým, že v škole zasa prepadám a ako si čo najskôr opraviť známky.

Došiel som na povalu, otvoril dvierka, prešiel som pár krokov, keď mi zrazu spadla nejaká zaprášená kniha z poličky pred nohy. Zodvihol som ju, otvoril a vypadol z nej papierik striebornej farby. Bolo na ňom napísané: „Som strieborný papierik a splním ti

jedno želanie." Zatočila sa mi hlava a spomenul som si, že prepadávam. Želal som si, aby som bol dobrý v učení a aby som mal samé jednotky. Papierik zrazu zmizol. Zatvoril som knihu, dal som ju na miesto a predo mnou stála polica s kuchynskými potrebami. Zobral som hrniec a panvicu a šiel som späť do kuchyne. Dovarili sme a odišiel som domov aby som sa mohol učiť.

Od toho dňa sa mi začalo dariť v škole a všetci boli prekvapení, čo sa to so mnou stalo.

Oliver, 8. roč.

Šarkaniáda a florbal v obrazovej skratke

Na výchove často trávime čas rôznymi zaujímavými aktivitami. Na jeseň snáď každý z vás Niekedy robil šarkana, a tak to bolo aj u nás.

Šarkany sa vydarili a niektoré lietali poriadne vysoko. Svoje sily sme si zmerali vo florbalovom turnaji v našej telocvični. Poriadne sme sa zapotili a už teraz sa tešíme na ďalšie súperenia medzi skupinami.

Strapoškove farbičky

V novembri sme sa vybrali na malý výlet do mesta. Chceli sme si požičať knihy na čítanie aby sme sa v ňom stále zlepšovali a naša fantázia pracovala na plné obrátky. Bolo príjemné byť obklopený takým množstvom kníh. Ani sme nevedeli, akú si máme vybrať. Nakoniec nám pomohla pani knihovníčka, ktorá nám trpezlivo radila pri výbere tých najzaujímavejších.

K detským knihám patria aj ilustrácie, teda kresby. Každý z nás by chcel krásne kresliť a ilustrovať nejakú knihu. Možno sa to niektorému z nás v budúcnosti podarí. Vieme kto vie kresliť a sen ilustrovať knihy sa mu už splnil. Je to pani výtvarníčka Alena Wagnerová, ktorá mala v Galérii Labyrint výstavu pod názvom Strapoškove farbičky. Tá predstavovala jej ilustrátorskú tvorbu. Výstavu navštívilo určite veľa detí zo základných škôl v Senci a medzi nimi sme boli aj my. Strapoško je postavička z rodinného legendária Wagnerových, ktorý sa stal posolstvom ich tvorby. Na výstave sme videli veľa krásnych obrázkov, ktoré boli uverejnené v časopise pre deti Slniečko a v rôznych rozprávkových knihách. Práca ilustrátora má určite veľkú zásluhu na tom, ako sa kniha predáva. Ak sú v nej pekné obrázky, deti si ju budú stále prezerať a čítať si z nej. Nechceli sme sa dať zahanbiť a tak sme vyskúšali aj naše vlastné kresliarske schopnosti. Vo vestibule galérie sme na papierom obalené plochy kreslili kamarátov pre Strapoška. Podarili sa nám celkom pekné obrázky, veď posúďte!

Alena Wagnerová je maliarka, ilustrátorka. Študovala na SUPŠ v Bratislave. Ilustruje detské časopisy Slniečko, Adamko, Včielka, Zornička a Maxík a knihy pre deti rôznych vekových kategórií, napríklad: Uspávanka (1989), Meduška (1996), O muške svetluške (1997), Komínový panáčik (2001), Rozprávky štrbavej opičky (2007),Bola raz jedna škola a iné školoviny (2012). Vo voľnej tvorbe sa venuje akvarelu, olejomaľbe, suchému pastelu, snaží sa stvárniť svet ženy a jej duchovnú regeneráciu. Venuje sa arteterapii, vedie výtvarné dielne pre ženy a tvorivé dielne pre zdravé aj postihnuté deti.

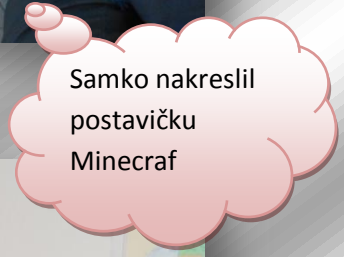

JABLKOVÉ HODOVANIE

Aj vy máte radi jablká? My teda áno! Rozhodli sme sa, že aj tento rok si pripomenieme deň venovaný tomu ovociu tým, že si vypražíme chutné a voňavé jablká v župane. Okrem toho že celá škola rozvoniavala škoricou a sladkými jablkami sme sa o nich aj niečo nové dozvedeli. Vedeli ste napríklad toto?

Vo svete je minimálne 30 000 odrôd jabĺk, ale z toho sa iba malá časť pestuje v obchodoch. Zriedkavé sorty majú často mená ako krásne kvety – napríklad „kráska z wilshiru", „ranná vôňa" či „Galis, vojvodkyňa z Brabantu".

Červené sfarbenie jablka vzniká krátko pred zberom vďaka veľkým teplotným rozdielom medzi dňom a nocou. Čím sú noci chladnejšie, tým krajšia je farba. Mráz však jablkám škodí.

Najviac vitamínov je v dužine, hneď pod šupkou jablka. Preto by sme jablká nemali šúpať, ale jesť aj so šupkou.

Jablká sú predovšetkým významným zdrojom vitamínu C. Jeho obsah kolíše podľa odrody, no v najväčšom množstve sa skrýva v kyslých jablkách a plánkach. Vedia zabrániť tvorbe rakovinových buniek, ochránia tepny pred kôrnatením a znižujú krvný tlak. Jablká účinkujú aj proti rakovine pečene, hrubého čreva a konečníka. Obsahujú vysoký podiel vlákniny, ktorá prečisťuje črevá. Pektín podporuje činnosť čriev, no pri hnačke alebo žalúdočnej nervozite ich, naopak, upokojí. Plody sú významným zdrojom draslíka, ktorý pomáha pri vyplavovaní škodlivých látok z tela.

Naši učitelia pri príprave cesta

Maškrta sa začína vyprážať

Sladká pochúťka je hotová

Country popoludnie u nás

Ak by ste sa hocikoho z nás spýtali akú hudbu počúvame, asi by vám takmer každý povedal, že žáner rap. O country sme mnohí doteraz nevedeli takmer nič. Až do jedného poobedia, keď sme sa stretli v klubovni, rozložili sme si deky a pán vychovávateľ nám rozprával čo je pre tento hudobný žáner charakteristické. Aby sme neostali len pri teórii, zobral do ruky gitaru a hral. A navodil tú pravú náladu Divokého západu a westernu. A čo nového sme sa dozvedeli? Napríklad aj toto.

Country alebo country and western je hudobný žáner, ktorý pôvodne vznikol na juhu Spojených štátov. Má korene v tradičnej folkovej hudbe, keltskej hudbe, blues, gospelovej hudbe, humorne ladenom hudobnom žánri nazvanom hokum a starobylej hudbe. K jeho rýchlemu rozvoju došlo v 20. rokoch 20. storočia. Pôvodne sa tento štýl nazýval hillbilly music, názov country music sa začal používať v 40. rokoch 20. storočia. V 70. rokoch 20. storočia sa ustálil názov Country and Western.

Najznámejšími mestami, ktoré sú spojené s tradíciou country hudby sú Bakersfield v štáte California a na juhvýchode Nashville v štáte Tennessee.

Prvou hviezdou tohto žánru bol Paul Williams, ktorý pochádzal z Vicksburgu v štáte Tennessee. Medzi interpretov tohto žánru patril napríklad spočiatku aj Elvis Presley, ktorého (takmer) súčasníkom bola jedna z najväčších hviezd tohto žánru, „muž v čiernom" Johnny Cash. Zo žien sú to napríklad Dolly Partonová či Shania Twainová.

Pre tento žáner sú typické skôr akustické hudobné nástroje ako husle, bendžo, mandolína, dobro, dulcimer, harmonika, akustická gitara, basa (vybrnkávanie na strunách)...

RAPSODIA (V OBRAZOVEJ SKRATKE)

Cinquian

Chcete sa stať básnikmi? Ôsmaci už vedia ako na to. Na hodine literatúry sa pokúšali vytvárať básne, ktoré označujeme zvláštnym názvom Cinquain (Senkén). Je to básnická forma, ktorú vytvorila americká poetka Adelaide Craps. Tento žáner vás môže naučiť ako pôsobia jednotlivé slovné druhy na výstavbu básne. Pomenovanie pochádza z francúzštiny, je odvodené od slova päť. Učí nás vyjadrovať sa stručne, jasne a k veci. A tiež môže každého z nás naučiť, ako sa stať básnikom. Pri tvorbe básne Cinquain musíte postupovať podľa presne daných bodov. Ak ich dodržíte, vytvoríte báseň. Tak si ich prečítajte, zoberte do ruky pero a tvorte.

Šablóna na cinquain

1. *verš - Podmet*
2. *verš - Prívlastok, prívlastok /vyjadrený prídavným menom, zhodný/*
3. *verš - Tri prísudky /slovesné nerozvité holé/*
4. *verš - kompozícia predmetová resp. príslovkového určenia/*
5. *verš - podmet - /"metamorfovaný" metaforovaný podmet z 1 verša/*

Motorka
rýchla, hlučná
jazdí, prekvapuje, vrčí
na sivých cestách
Pirát

Lopta
guľatá, farebná
lieta, bolí, strieľa
zagúľaná pod stolom
základ športu

Fero
červený, malý, šikovný
žije, dýcha, pozerá
mám ťa rád
živočích slovenský

Airsoft Gun
čierna, realistická, zábavná
strieľa, oblieva ľudí radosťou, núti taktizovať
zbraň pre tínedžerov

Žiaci 8. ročníka

Zdá sa, že témy pre jesenné číslo Seneckého raja sme už vyčerpali. Už teraz sa tešíme na zimné číslo, do ktorého pre vás už usilovne píšeme a vymýšľame zaujímavé články. Čakajú nás najkrajšie sviatky roka Vianoce, na ktoré sa všetci tešíme. A tak nám dovoľte, aby sme vám, našim čitateľom popriali

VESELÉ VIANOCE

a

ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK

REDAKČNÁ RADA SENECKÉHO RAJA